

DE *STER*.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

*En zoo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, dewijl wij Zijne geboden bewaren,
en doen hetgeen behagelijk is voor Hem.*

1 JOHANNES 3 : 22.

No. 19.

1 October 1907.

12de Jaargang.

DE WETENSCHAP VAN EEN KNAAP.

Door JOHN HENRY EVANS.

Op een avond toen het gezin zich bij het vuur koesterde, zeide de heer Smith, dat diaken Walker hem verteld had, dat dienzelfden avond door de Methodisten een opwekkingsbijeenkomsf zou gehouden worden. Het was in het laatste gedeelte van de maand Februari 1820, toen de familie Smith te Manchester, New-York, woonde.

„Wat zegt gij!” riep zijn vrouw, terwijl zij haren bril afnam en op de tafel legde.

„Ja,” antwoordde den vader. En de diaken zeide dat de Ds. Wlipton van Rochester, hier komt om ze te openen.

„Wel, er is beslist behoefte aan een opwekking” voegde Mej. Smith er bij. „Dat is niet te verloochenen. Het jongere volk wordt zeer onverschillig en zou in open ongeloof kunnen vervallen, indien er niet iets gedaan wordt. Het wordt zoo erg, verklaarde zij met vuur, dat het volk den Bijbel openlijk betwist, en er ook niets ergs in ziet.” En, terwijl zij hare stem plotseling liet dalen, vroeg zij: „Wanneer begint die opwekkingsvergadering?”

„Ik weet het niet,” was het antwoord. „Walker heeft het niet gezegd. Maar ik veronderstel dat het niet lang meer zal duren, oordeelende naar hetgeen hij zegt”.

„Wat is een godsdienstige opwekking, vader?” vroeg Joseph. Hij was toen slechts 14 jaren oud, en ofschoon godsdienstige opwekkingen dikwijls in het westelijk gedeelte van den Staat New-York voorheen herhaaldelijk hadden plaats gehad, was hij toen te jong om er eenig belang in te stellen.

„O, zeide Mr. Smith, in het vuur van den haard starende en zijne

vingers door zijn haar halende afsot hij dacht op die manier een gepaste verklaring te vinden," — „O, een godsdienstige opwekking Joseph, is wat zij noemen een ontwaken in den godsdienst. Wanneer het volk nalatig wordt in het bezoeken van de kerk en het lezen van den Bijbel, trachten de predikanten het tot beter te bewegen. Buitengewone vergaderingen worden gehouden, waar het volk godsdienst krijgt, zooals men dat zegt." Maar hij brak plotseling af met — „Gij zult er een beter berip van krijgen, indien gij er een gaat bijwonen."

Hoewel deze verklaring van Mr. Smith niet geheel duidelijk was, gevoelde de jongen zich voldaan omdat er een wenk gegeven was dat hij de godsdienstige opwekkings-vergaderingen mocht bijwonen.

„Maar wat is het nut van die opwekkings-vergadering," vroeg de 22jarige Alvin. „Ik herinner mij er een die zij gehouden hebben, toen wij hier kwamen uit Vermont, en alles wat er aan was, was opgewondenheid — zingen, prediken, roepen en zenuwtoevallen.

„O, zij doen ongetwijfeld wat goed," bracht zijne moeder in het midden. Godsdienstige opwekkingen zijn somtijds noodzakelijk om het volk recht te houden!

„Noodzakelijk voor sommige menschen, dat kan zijn," zeide Alvin. Maar ik heb waargenomen dat de meesten van hen die dat jaar „godsdienst hadden gekregen", weldra tot hunne oude levenswijze waren teruggekeerd. Bovendien, geloof ik niet dat een van deze sekten de Kerk van Christus is."

„Het kan zijn" stemde Mej. Smith toe. „Doch ik houd het er voor dat een harer toch waar moet zijn. Maar zij kunnen niet alle waar zijn, zooals sommige menschen zich verbeelden, want het goede Boek zegt, dat tenzij wij één zijn, wij de Zijnen niet zijn."

„Alvin is gelijk zijn grootvader" gaf Mr. Smith te kennen. Gij weet dat hij altijd verklaarde, dat de ware Christelijke Kerk niet op aarde was, omdat de verschillende sekten niet dezelfde leer predikten, die Jezus en Zijne Apostelen verkondigden."

„Daar is veel waarheid in hetgeen hij zegt," zeide Mej. Smith. „Maar ik geloof niet, dat ze alle verkeerd zijn, een van deze moet waarachtig zijn. Welke het is, weet ik niet. Misschien dat deze opwekking ons wat zal helpen."

„Was het grootvader Smith die gezegd heeft, dat één van zijne nakomelingen een werk zou doen, dat eene omwenteling zou brengen in de godsdienstige wereld?" vroeg Joseph.

„Ja," antwoordde zijn Vader. „En hij gelooft het nog. Verleden jaar nog, toen ik bij hem was, zeide hij dat het zeker zou geschieden."

„Ik ben benieuwd of het iemand van onze familie zal zijn!" kwam er uit het mondje van de 7-jarige Catherine. „Misschien zal het Joseph wel zijn — hij is altijd aan 't denken!"

Het antwoord hierop was een gegichel van eenige kinderen; maar

de vader en moeder waren zeer ernstig, en zagen elkaar met beteekenisvolle blikken aan.

Er verliepen nog twee weken voor de godsdienstige opwekking plaats vond, toen Mr. Whipton kwam en ze opende. Hij was een beroemd prediker, een speciaal opwekkingsprediker, en de Methodisten werden geheel en anderen in beroering gebracht, zoo ook anderen. Een week lang namen er alleen de Methodisten deel aan, maar nu begonnen ok de Baptisten een opwekking en daarna de Presbyterianen. En tenslotte kregen al de sekten en al de steden in dat gedeelte van het land een opwekkingsgeest. Daarna besloten de predikanten, zich te zamen te vereenigen in één groote opwekkingsbeweging, aan het einde waarvan men de bekeerling hunne sekten zou laten kiezen. Er was groote opgewondenheid.

De eerste vergadering na de vereeniging van de sekten werd gehouden in een boschje nabij Manchester. Joseph en zijn broeder Hyrum waren tegenwoordig. Er waren er ongeveer 12 tot 1500 menschen — mannen en vrouwen en kinderen. Een groote ruimte was er in het bosch gemaakt, een hoog platform aan het eene eind en een groot aantal banken in het midden gerangschikt. Maar honderden menschen moesten blijven staan.

Eenige liederen werden met geestdrift gezongen, waarna een gebed werd gedaan, — o, zoo lang, dat zelfs Joseph en Hyrum, die gewoon waren sedert het begin der opwekking lange gebeden aan te hooren, zich afvroegen of er ooit een einde aan zou komen. Maar ten laatste hield men op.

Daarna werd er een „aansporing” door Ds. Whipton gegeven. De jongens waren niet gewoon in het stille dorp Manchester iets als Mr. Whipton's prediking te hooren. Deze prediker was een lange magere man, met een bleek gezicht en een houten been. Iemand zeide, dat hij een oud krijgsman was, die een geestelijke was geworden. Het was niet zijn verschijning die nieuw voor hen was, maar wel zijne predikatie. In het begin was zijne stem hol genoeg, maar in het vuur van zijn spreken werd zij spoedig gebracht tot gillen. Hij sloeg op de tafel die voor hem stond, tot de bladen knaptten, een verschrikkelijk leven makende. Eens gooide hij een karaf met water om, die terecht kwam op het kale hoofd van den armen diaken Walker, die juist zijn plaats had genomen vóór het spreekgestoelte en tegenover de vergaderden, waar iedereen hem zeker zou zien. Maar de predikant scheen, van hetgeen hij gedaan had, in het geheel geen notitie te nemen, ofschoon gij verzekerd kunt zijn dat de diaken het wel deed. Mr. Whipton strompelde op en neer op het platform, zwaalde met zijne handen en riep, zoo hard hij maar kon. Bovendien had hij de vreemde gewoonte om zijne armen hoog boven zijn hoofd te heffen en er dan de lange panden van zijn jas mede te slaan, zoodat zij voortdurend in

beweging waren. Joseph verwonderde zich of dit wel eenige betrekking op zijn naam had, n.l. het wippen (Wiph-ton.)

Zeer weinig menschen in de vergadering echter namen veel notitie van zijn vreemde manier van prediken, want op het grootste gedeelte der vergadering was er aan gewoon geworden. De uitwerking van zijne predikatie was zeer groot. Nu en dan riep het volk, „Amen! Amen!” en sommigen schreeuwden „glorie aan God!” Velen weenden, sommige kermden en enkelen vielen in zwijm en werden uit de vergadering gedragen.

Er was b.v. een man, die naast Joseph stond, en die een bijzonder belang scheen te stellen in hetgeen er gaande was. Want somtijds rolden de tranen overvloedig over zijn wangen; soms beefde en zweette hij hevig en soms kreunde hij zoo akelig dat Joseph haast met angst bevangen werd, tot hij er aan gewoon werd. „Komt tot Jezus, gij zondaren!” schreeuwde de predikant, „en Hij zal uwe zonden afwassen! Werpt uwen last op Hem.”

„Amen! Glorie aan God!” kwam uit alle deelen van de menigte.

„Ik wil komen!” schreeuwde deze man eensklaps. Hij drong zich naar het spreekgestoelte, het volk rechts en links duwende. De eerste bank of de z.g. zondaarsbank bereikende, viel hij in wat Alvin een zenuwtoeval noemt. Het volk rijkhalste om hem te zien. Natuurlijk eindigde de predikatie. Zoo iets was heel gewoon in een opwekkingsvergadering, maar iedereen geloofde dat dit de geest van God was. Deze man schopte hoog met zijn voeten in de lucht terwijl hij daar lag, zoodat degenen die bij hem kwamen, hem niet konden opnemen om hem op de bank te zetten, zooals zij verlangden. Hij schreeuwde wat sommigen zouden noemen godslasteringen, maar wat in die opwekkingsbeweging werd geacht als lof aan God voor de verlossing van zonde.

Nu vielen hier en daar en overal in de schare menschen op dezelfde wijze neer, op dezelfde wijze roepende: „Ik heb Jezus! Ik ben gered!” totdat er een groote opgewondenheid heerschte. Beide mannen en vrouwen vielen zoo neer. Toen werden al degenen die op deze wijze aangedaan waren, naar de zondaarsbank gebracht, en werd over hen gebeden en gepredikt. Daarna werden zij beschouwd als bekeerlingen.

Op zekeren avond toen de opwekkingsvergadering voorbij was, waren Joseph en zijne moeder samen in de keuken. Mr. Smith met Alvin en Hyrum waren van hunne reis naar Palmyra nog niet teruggekomen, de jongere kinderen waren in bed en Sophronia was bij een der burens. De jongen had een langen tijd gezeten zonder een woord te spreken, en zijne moeder, verdiept in het lezen van den Bijbel, had zijn overpeinzing niet gestoord. Onverwachts vroeg hij — „Moeder, wat bewoog u om u bij de Presbyterianen aan te sluiten?” Zij, met Hyrum, Samuël en Sophronia, had zich aan die sekte verbonden.

„Wat een vreemde vraag, Joseph” antwoordde zij. „Waarom moet ge dat weten?”

„Wel” antwoordde hij, „Ik geloof dat ik mij bij een van de kerken behoor aan te sluiten, en ik weet niet welke de rechte is, en nu dacht ik, wanneer u mij vertelde waarom of u ge bij de Presbyterianen hebt aangesloten, het mij zou kunnen helpen om ook mijn besluit te nemen.”

„Sluit u aan waar het u het best bevalt, mijn jongen,” ried zijne moeder hem aan. „Er is misschien toch niet zooveel verschil tusschen haar.”

„Maar”, ging Joseph voort, „zij kunnen toch niet alle waar zijn, dat is zeker, maar hoe kan men dat weten?”

Daar was een oogenblik stilte waarin zijne moeder in hare gedachten overwoog wat zij moest antwoorden. Maar vóór zij antwoordde, vroeg hij eensklaps: „Moeder, waarom twisten de kerken zoo met elkander? Dat is niet recht. De predikanten zeiden vóór zij in de opwekkingsbeweging vereenigd waren, dat al wat zij verlangden was, het volk tot het godsdienstige leven te bekeeren, en dan mocht men zich aansluiten bij de sekte die men wenschte. Maar nu de opwekkingsbeweging voorbij is, verlangt iedere kerk de bekeerlingen te hebben. De predikanten spreken nu kwaad van elkander. En ieder hunner zegt dat zijne kerk de ware is en dat de andere kerken verkeerd zijn.”

„Het eenigste wat overblijft om te doen, Joseph, is den Bijbel te lezen en te bidden. De Heere hoort *onze* gebeden juist zoowel nu als Hij de gebeden van de oude Apostelen en Heiligen hoorde, en Hij verhoort ze ook.” En zij overhandigde hem het boek dat zij in handen had, om te lezen terwijl zij het avondeten voor Mr. Smith en zijne twee jongens gereed maakte.

Joseph sloeg de heilige bladen om. Den Bijbel te lezen was in het geheel geen nieuws voor hem; hij was juist gedurende den opwekkingstijd een speciale en ijverige student van de Schrift geweest. Hij onderzocht dikwijls nauwkeurig den inhoud van den Bijbel, zoekende naar iets dat den twijfel — welke de ware kerk was — zijne gedachte zou bevredigen.

Plotseling werd zijne aandacht gevestigd op een tekst in den Zendbrief van den Apostel Jacobus. Het was het 5e vers van het 1e hoofdstuk: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.”

De jongen las dit over en nog eens over. Het scheen zich in zijne ziel in te branden. Hem ontbrak wijsheid, want hij wist niet, bij welke kerk hij zich zou aansluiten. Jacobus scheen uitsluitend tot hem te spreken. Het was een groote ontdekking. Hij besloot om God te vragen om wijsheid, en hoe meer hij er over dacht des te meer gevoelde hij zich gedrongen om het te doen. Hij ging naar bed zonder een woord te uiten. Hij scheen niets en niemand te zien, en hij sliep geruimen tijd niet, hij dacht maar over dat vers.

„Waarom hadden de predikanten niet besloten de vraag omtrent de ware kerk aan den Heere te doen?“ gelijk Hij zelf gezegd had. „Het was een zekere en gemakkelijke manier, en toch scheen het dat niemand het gedaan had.“

En dan kwam de vrees over hem dat hij te vrijmoedig was om den Heere in deze onderneming te zoeken. Maar hier was het woord van den Apostel, dat de Heere mildelijk zou geven en niet verwijten. Zeker, dat was genoeg. Hij viel in slaap.

Den volgenden morgen was hij vroeg op, een weinig bleek, ernstig; maar de familie was gewoon aan Joseph's ernstigheid, te meer, daar hij altijd een bedachtzame jongen was. Een aantal karweitjes hielden hem bezig, totdat de anderen ontbeten hadden en aan hun dagwerk begonnen waren. Nu het eenvoudige maal genuttigd was, ging de jongen, die even boven de veertien jaren was, naar een boschje niet ver van zijns vaders huis.

Het was een heerlijke lentemorgen. De zon scheen, de volgels zongen en de lucht was frisch en zacht. De plaats bereikt hebbende, die hij als de kalmste in het bosch beschouwde, zag hij om zich heen om te weten of hij alleen was. Hij was alleen. Hij nam zijn hoed af, knielde neer op het frissche gras en begon te bidden. Wat er geschiedde is te heilig om te zeggen, maar wij zullen hier eenige van zijn eigen woorden laten volgen.

„Ik werd aangegrepen“ zegt hij, „door eene macht die op mij kwam en zulk een verbazenden invloed op mij uitwerkte, dat mijne tong als het ware vast zat en ik niet spreken kon. Dikke duisternis was om mij heen en het scheen mij voor een tijd toe, alsof ik tot een plotselinge verwoesting gedoemd was. Juist op het oogenblik van den grootsten angst, zag ik direct boven mijn hoofd eene kolom van licht, boven de helderheid der zon, en welke langzaam nederdaalde, totdat zij mij bescheen. Ik vond mij bevrijd van den vijand die mij gebonden had gehouden.“

Toen het licht op mij rustte, zag ik twee personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven ging, boven mij in de lucht staan. Een hunner sprak tot mij, noemde mij bij mijn naam en zeide, wijzende op den anderen: „Deze is Mijn geliefde Zoon, hoor Hem“.

„Ik vroeg de personen die boven mij in het licht stonden, welke van al de sekten de ware was — en bij welke ik mij moest aansluiten. Ik kreeg ten antwoord, dat ik me bij geen enkele moest aansluiten, want dat zij alle verkeerd waren en hunne geloofsbelijdenissen afschuwelijk in Zijne oogen.“

Toen het vizioen opgetrokken was, ging Joseph naar huis. Zijne moeder was aan hare huishouding bezig en hij leunde tegen den schoorsteen.

„Joseph,“ riep Mej. Smith ontstelt, „wat scheelt er aan? Wat heeft u zoo bleek gemaakt? Is er iets gebeurd?“

„O, ik ben heel wel,” antwoordde hij.

Maar dit kon een moeder niet bevredigen, wanneer haar kind er zoo als Joseph uitzag. En zoodoende deed zij hare vraag opnieuw.

„Moeder!” gaf hij haar ten antwoord op een toon, dien zij hem nooit te voren had hooren gebruiken. „Moeder, ik heb uitgevonden dat de Presbyterianen verkeerd zijn.”

En daar vertelde hij toen aan zijne moeder van die groote openbaring — één der grootste ooit aan den mensch gegeven.

Zij was overstelpst met lof en dankbaarheid tot God.

„En nu,” vroeg zij, „zijt gij van plan het nog aan iemand anders te vertellen, of houdt ge het geheim?”

„Ik geloof dat het beter is het ook aan anderen te vertellen,” zeide hij eenvoudig. „Het zal hen helpen, zooals het mij heeft geholpen. Er zijn er zoovelen die zich hetzelfde afvragen, waarop ook ik een antwoord wenschte te hebben, en wanneer ik hun vertel hoe ik mijne vraag beantwoord kreeg, kunnen ze doen zooals ik gedaan heb, en kunnen hunne vragen beantwoord worden.”

De eersten wien hij zijn vizioen mededeelde, waren natuurlijk de andere leden van het gezin. Zij geloofden hem allen, want er was geen reden om hem niet te gelooven, want Joseph was altijd een waarheidslievende en vertrouwbare jongen. En zij, gelijk zijne moeder, gevoelden dankbaarheid tot God voor dezen zegen.

Terwijl Joseph de opwekkings-vergaderingen had bijgewoond, had de predikant van de Methodistische gemeente aldaar — Ds. Bixbley — een groot belang in hem gesteld, en had getracht Joseph er toe te bewegen om zich bij die kerk aan te sluiten zoodra de opwekkings beweging over was. Maar daar de knaap twijfelde, was hij niet gemakkelijk over te halen. Hij wilde zeker zijn dat de Methodisten op het rechte spoor waren. Vele gesprekken hadden tusschen de twee plaats.

Op zekeren dag, kort na het vizioen, was Joseph in gezelschap van Ds. Bixbley, en de predikant bracht het gesprek op het onderwerp van den godsdienst.

„Wel, Joseph, mijn jongen, zijt ge nu gereed om u bij de kerk aan te sluiten?”

„Nu is het mijne kans,” dacht de jongen, „om hem mijn vizioen te verhalen. Hij kan vragen zooals ik heb gedaan, en voor zichzelf de waarheid uitvinden.”

Het antwoord van Joseph was een eenvoudig verhaal van zijne heerlijke openbaring. De uitwerking op den predikant was alsof hij door een electrischen schok getroffen werd. Hij sprong op, zijn gelaat was paarsch van woede, en hij greep Joseph bij de schouders.

„Jongen!” schreeuwde hij, „dat alles is van den duivel!” Satan heeft het in uw hart gegeven om dit te zeggen! Er zijn heden ten dage

zulke dingen niet! Openbaringen en wonderen hebben opgehouden met de apostelen! Gij moet u bekeeren, anders zal de duivel u opnieuw krijgen, en gij zult naar de hel gaan en voor altijd branden!"

Het werd spoedig in de stad bekend, dat Joseph Smith verklaarde dat hij een vizioen had gezien. Zijn kameraden bespotten hem en noemden hem een droomer. De menschen lachten hem uit.

Ook de predikanten spraken tegen hem van de kansel. „Wat!" schreeuwden zij met groote verachting, „wat! een jongen van veertien jaren zal ons, leeraren, onderwijzen, en dat in godsdienst!" Joseph was de eenige naam op ieders lippen, en werd bekend in die geheele landstreek. Men gaf hem allerlei scheldnamen. Alles wat ge ook maar kunt denken, werd van deze familie gezegd; want zij deelden in de vervolging die hij te verduren had.

Eens toen hij in de schemering naar huis ging, werd op hem geschoten; hij ontkwam nauwelijks aan den dood. Den volgenden morgen zag de familie de plaats waar de persoon die hem had aanevallen, gelegen onder een wagen op het erf, om zijn geweer af te schieten. Ook de kogel werd gevonden en was terecht gekomen in den nek van de koe, die dichtbij had gestaan.

Dit alles maakte Joseph zeer bedroefd. Hij was van nature zacht van karakter, frank en vroolijk, en hield van gezelschap, en hij gevoelde de scherpste van de bespottung van zijne vroegere vrienden. Maar hij bleef bij de waarheid. „Ik heb een vizioen gezien," herhaalde hij dikwijls in zichzelf: „ik weet dat ik het gezien heb, en God weet het; en ik zou onder een groot oordeel komen, indien ik het zou verloochenen."

En daarom, wat het volk ook mocht zeggen of doen, hij bleef, met Gods hulp, bij de waarheid. Moedige knaap! En God spaarde zijn leven door al de vervolgingen heen! *Juvenile Instructor.*

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Zondag 13 dezer zal de halfjaarlijksche Amsterdamsche conferentie plaats hebben. Vergaderingen zullen gehouden worden 's morgens ten 10 uur en 's avonds ten 6 uur, in het gewone lokaal De Wittenstraat 109—111. Priesterschapsvergadering voor de Zendingen zal Maandag morgen gehouden worden.

Allen worden hartelijk uitgenoodigd de bijeenkomsten bij te wonen.

Zondag 27 October zal de halfjaarlijksche conferentie van de Belgische Vertakkingen gehouden worden. De vergaderingen zullen plaats hebben 's namiddags ten 2 ure in het gewone lokaal, Rue du Bac, te Seraing, en 's avonds ten 7 ure in de zaal Rue Jean d'Outremeuse 104, te Luik. Raadsvergadering voor de Zendingen zal Maandagmorgen plaats hebben. Al de Heiligen en vrienden worden hartelijk uitgenoodigd bij deze vergaderingen aanwezig te zijn.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
SYLVESTER Q. CANNON.

Assistent:
PAUL ROELOFS.

TIENDEN EN OFFERANDEN.

*Zal een mensch God berooven? maar gij berooft Mij, en zegt:
Waarin berooven wij u? In de tienden en het heffoffer.*

(MALEACHI 3 : 8.)

Dit werd vele honderden jaren geleden tot het volk van Israël gesproken, doch het bevat ook een goeden wenk voor het hedendaagsche Israël. De wet der tienden is van goddelijken oorsprong, en was reeds geopenbaard lang voor de wet van Mozes bekend was. Zooals wij weten, betaalde Abraham tienden aan Melchizedek, die een Priester van den allerhoogsten God was. Zij is van blijvenden aard voor het volk van God. Op de gehoorzaamheid er aan, zijn zegeningen uitgesproken die speciaal daarvan afhankelijk zijn. De beloften aangaande deze wet kunnen in de Heilige Schriften gevonden worden, en de geschiedenis toont aan dat wanneer de wet gehoorzaamd werd, de beloofde zegeningen genoten werden, en vice versa. Vele voorschriften aangaande tienden zijn in het Oude Testament te vinden, die wij niet behoeven op te noemen; wij gelooven dat men die en hare toepassing op het oude Israël niet zal betwisten.

Behalve de tienden, die den Heere behooren, zijn er nog andere offeranden voor bizondere doeleinden, en het nalaten van aan den Heere te geven hetgeen Hem verschuldigd was, bracht vele rampen over het volk, voornamelijk in de oogsten, de voortbrengselen van veld, boerderij, boomgaard en wijngaard. Het is met een speciale verwijzing naar die dingen, dat de woorden hierboven aangehaald, door den profet Maleachi geuit werden. Het wordt somtijds betwist of de tienden onder het Evangelie vereischt worden zoowel als onder de wet. Het is duidelijk dat de Zaligmaker op het onderhouden ervan aandrang in Zijne woorden tot de Farizeën: „Wee u, gij schriftgeleerden en farizeën, gij geveinsden! want gij vertient de munte, en de dille, en den komijn, en gij laat na het zwaarste der wet, namelijk het oordeel, en de barmhartigheid, en het geloof. Deze dingen moest men doen en de andere niet nalaten.” (Mattheüs 23 : 23.)

De Heiligen der laatste Dagen echter hebben in betrekking tot dit onderwerp in het geheel geen twijfel. De Heere heeft in antwoord op de vraag, wat de tienden waren die Hij van Zijn volk verlangde, de speciale openbaring gegeven die vervat is in het Boek Leer en Verbonden, Afdeeling 119. Daar zal men zien dat van de Heiligen wordt

verlangj, dat zij „één tiende van hunne jaarlijksche inkomsten” betalen, en dit zal voor hen een blijvende wet zijn.” Een ieder die verlangt dit gebod na te leven, zal geredelijk verstaan wat zijn plicht is met betrekking tot deze wet. Zij is zeer eenvoudig. Zij is ook rechtvaardig. Zij rust met gelijke rechtvaardigheid op de rijken en de armen. Het is niet het bedrag dat men betaalt, dat de beloofde zegeningen brengt, maar de naleving van het gebod. De arme man heeft weinig te betalen, de rijke man heeft veel te betalen. Het moet natuurlijk geschat worden volgens het inkomen.

Nochtans is deze regel die door de Heiligen der laatste Dagen moet nageleefd worden in geenen deele eene belasting; het is een vrije offerande. Het is een vrijwillige gave. Zij die hem getrouw naleven, zullen de voordeelen die daaruit voortvloeiën ten volle genieten. Wanneer zij meer houden van hun geld dan van de zegeningen, dan behoeven zij het gebod niet na te leven. Maar indien zij ze wenschen te ontvangen, zullen zij de wet vervullen. Er is geen sprake van dwang. Zij worden niet uitgesloten wanneer zij nalaten dezen plicht te vervullen. Het is eene zaak tusschen hen en den Heere. Wanneer zij niet overeenkomstig dit vereischte leven, moet er toch geen reden zijn om te verzuimen de andere geboden te onderhouden. Maar een van de bewijzen van de noodzakelijkheid der naleving van dezen regel is, dat wanneer men zulks verzaakt, men gewoonlijk ook andere plichten nalaat en zodoende langzamerhand in de duisternis teruggljdt.

Wij raden alle menschen aan, die zoekende zijn naar de celestiale heerlijkheid en zich wenschen te verheugen in de volle mate van den Geest des Heeron, de wet heilig na te leven, en indien zij te eeniger tijd door den druk der omstandigheden verzuimen zulks te doen, het te goeder tijd in orde brengen en dat zou zijn vóór het sluiten van het fiskale jaar. Maar wij wenschen nadruk te leggen op het feit, dat de gansche zaak tusschen hun eigen geweten en den Heere ligt. Wij weten door ondervinding en navolging, dat zij die de wet onderhouden, zoowel tijdelijk als geestelijk voorspoedig gemaakt worden, en dat God wijsheid geeft in het gebruiken der resteerende negen tienden nadat Zijne aanspraak op het eene tiende is voldaan, zoodat zij verder zullen gaan en grootere vermeerdering zullen brengen dan wanneer het tiende des Heeren wordt onthouden.

In verband hiermede wenschen wij den Heiligen op het hart te drukken hun plicht betreffende offeranden. De eerste Zondag van iedere maand is door de Kerk als een vastendag ingesteld, tot het onderhouden waarvan alle Heiligen uitgenoodigd worden. Zij vergaderen zich op dien dag in vasten en bidden, om getuigenis te geven van de goedheid Gods, Hem te danken en te prijzen en Zijne zegeningen af te smeeken volgens hunne verschillende behoeften en omstandigheden. Zij zouden dan ten behoeve der armen het bedrag moeten offeren dat zij

door het vasten gespaard hebben, of het veel of weinig zij. Dit is ten voordeele van armen en behoeftigen. Het is een heilige plicht en brengt door hare volbrenging een bijzondere zegening. „Hij die aan de armen geeft, leent den Heere” en de Heere betaalt altijd Zijne schulden. Jezus zeide „de armen hebt ge altijd met u.” Een reden is dat onze harten met medelijden mogen vervuld zijn voor hen die behoeftig zijn. Dit is noodig voor onze geestelijke ontwikkeling. Het ontwikkelt dat gevoelen in de ziel, dat wij van onzen Goddelijken Vader geërfd hebben, namelijk dat het goede zoekt voor anderen en ons nader tot Hem brengt. Door onthouding van voedsol ondervinden wij hetzelfde wat die menschen gevoelen welke geen voedsel hebben, en onze harten gaan in medelijden tot hen uit, met een verlangen om in hunnen toestand verlichting te brengen.

Wij vreezen dat het waarnemen van den vastendag en het geven van de vastengaven een weinig veronachtzaamd wordt in de vertakkingen van de Kerk in den vreemde en toch is het een van de plichten van de Heiligen. Het kan gebeuren dat er in sommige plaatsen leden van de Kerk zijn die in zulke armoede verkeeren, dat zij hulp behoeven, maar als er op de eene plaats geen zijn, dan zijn er zeker op andere plaatsen, en de Conferentie-presidenten zouden in staat gesteld moeten worden om de behulpzame hand te bieden aan diegenen die in nood zijn. God zal de gehoorzamen aan deze wet zegenen, die ook aan het Israël der laatste dagen gegeven is.

Het aalmoezen-geven zou aan de orde van den dag moeten zijn. Niet zonder onderscheid, maar het zou moeten geschieden op de geordende wijze; dan zullen de armen die waardig zijn, het deel krijgen dat hun toekomt, en personen die zich opdringen en onwaardig zijn zullen de weldoeners niet kunnen bedriegen. Wij sporen al de Heiligen in de Zending aan om dezen plicht ernstig uit te voeren, ten bate van de armen en behoeftigen; het zal de goddelijke gunst op hen brengen; en bij verzaking zal het goddelijk misnoegen veroorzaken. Wanneer de Heiligen in genade en in de kennis der waarheid willen groeien, om dien vooruitgang te maken welke noodig is om tot volmaaktheid voort te varen, zouden zij moeten trachten te leven „bij alle woord dat door den mond Gods uitgaat.” Maar wanneer zij God berooven in de tienden en de offeranden, gelijk Israël van ouds deed, zullen zij door hunne ongehoorzaamheid onder gelijk oordeel komen en zullen zij door hunne gehoorzaamheid uitvinden dat zij zoowel in tijdelijke als geestelijke dingen verlies lijden. Het is dikwijls bewezen dat wanneer Gods volk de Hem toekomende tiende niet gaf, de duivel voordeel behaalde, waardoor zij meer verloren, dan hetgeen zij den Heere ontfute'd hadden.

De Ouderlingen die het Evangelie van Christus verkondigen, moeten niet nalaten deze beginselen zonder eenige mate van dwang te leeren,

te verklaren en te vermanen, zoodat zij die een verlangen in hun hart hebben om den Heere te dienen en de volheid der zegeningen van het Evangelie des vredes te verkrijgen, blijmoedig en gewillig met iedere wet en reglement zullen instemmen, en dus aanspraak hebben op al hetgeen onze Eeuwigen Vader in voorraad heeft voor de getrouwen en gehoorzamen.

Mill. Star.

GRONINGER CONFERENTIE.

De Groningsche Conferentie werd onder gunstige omstandigheden gehouden op Zondag 22 September j.l. De morgenvergadering vond plaats in het gewone vergaderlokaal Schoolstraat No. 6, onder leiding van Conferentie-President John K. Meibos.

Na de insleidende oefeningen van gebed en zang, werd door de Ouderlingen J. N. Lybbert, L. G. Hardy Jr., W. T. Hicken en G. C. Mathews het Heilig Avondmaal bediend. De algemeene en lokale autoriteiten werden voorgesteld en ondersteund, alsook Pres. J. K. Meibos, J. N. Lybbert en C. H. Spencer Jr. te Groningen; Wm. T. Hicken en J. H. Govers te Leeuwarden, en Geo C. Mathews en Leonard C. Healy te Meppel. Daarna spraken de Ouderlingen Hicken, Mathews, John A. Butterworth, Leon. G. Hardy Jr., en President Henry Belnap, van de Arnheemsche Conferentie, de twee eerstgenoemden gaven verslag van den toestand van het werk in hunne arbeidsvelden. Al de broederen vermaanden de Heiligen en vreemdelingen tot ijverige pogingen in goede werken; verklaarden met kracht en duidelijkheid belangrijke beginselen van het Evangelie, en gaven sterke getuigenissen van hetzelfde. De sprekers spraken allen ernstig en als door den Geest van God gedreven. De zaal was goed gevuld met Heiligen en onderzoekers en er heerschte een zachte en kalme geest.

Om half een werd als naar gewoonte onder leiding van Ouderling Lybbert de Zondagschool gehouden; vooruitgang is zeer merkbaar in deze school.

Des avonds om 7 uur werd de conferentie voortgezet in het gebouw „Het Concerthuis”. De sprekers in deze vergadering waren de Ouderlingen Jas. A. Hooper, R. S. Folland, Zendings-President Sylvester Q. Cannon en Conferentie-President John K. Meibos. Zij spraken allen met macht en duidelijkheid, verklaarden de beginselen, legden de leerlingen uit, toonden de noodzakelijkheid aan van een volmaakte organisatie, leverden bewijzen voor de waarheid en echtheid van de Kerk van Christus en eindigden allen met sterke en besliste getuigenissen en spraken woorden van troost en aanmoediging tot de Heiligen en vreemdelingen. Deze vergadering was goed bezocht door Heiligen uit de Conferentie en er waren ongeveer 90 vreemdelingen aanwezig. Er heerschte goede orde en de Geest des Heeren was aanwezig.

Maandagmorgen daaropvolgende werd om halftien een Priesterschapsvergadering gehouden voor de Zendingen, waarin zij allen gunstige verslagen gaven van hun werk in de verschillende vertakkingen der Zending en belangrijke instructiën voor de spoedige bevordering van het werk ontvingen. Behalve de reeds hierboven genoemden, waren nog de volgende Ouderlingen in al de vergaderingen aanwezig: Geo. E. Abel, van de Rotterdamsche Conferentie; J. D. Hoggan, J. Lester Wallace, en Chas. S. Hyde, van de Arnhemsche Conferentie; en Jos. H. Smith, S. R. Newton en E. L. Clawson, van de Amsterdamsche Conferentie.

(J. N. LYBBERT, *Secr.*)

VERPLAATST.

Ouderling John A. Butterworth van de Rotterdamsche naar de Amsterdamsche Conferentie.

Ouderling James W. Johnson van Arnhem naar Rotterdam.

Ouderling James Pitt van Dordrecht naar de Arnhemsche Conferentie, waar hij te Nijmegen de leiding zal hebben.

Ouderling G. Edw. Abel van Rotterdam naar Leiden, alwaar hij de leiding zal nemen.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

De Broeders en Zusters die hun *Ster*-exemplaren niet bewaren om ze te laten inbinden, en die overigens gewillig zouden zijn om van enkele nummers afstand te doen, zouden ons verplichten indien zij ons zekere exemplaren wilden toezenden, waarvan wij door de stijgende navraag nu geheel ontbloomt zijn. De betreffende nummers zijn die van 15 Januari, 15 Februari, 15 Maart, 1 Mei en 1 Juli al de genoemde datums zijnde van het jaar 1907.

Al de Zendingen worden verzocht de exemplaren die van deze nummers in hunne kantoren ten over mochten zijn, aan ons te zenden.

GEREGELDE VERGADERINGEN TE ZWOLLE. — Twee buitengewone vergaderingen zijn Zondag 29 September te Zwolle gehouden in de „Zaal van Eelen”, Kromme Jak. Des voormiddags waren er 42 en des avonds 65 vreemdelingen aanwezig, die allen met groote belangstelling luisterden. De Zendingen hebben vele vrienden en onderzoekers. Geregelde bijeenkomsten zullen in dit lokaal voortaan iederen Zondagavond om 5 uur plaats hebben. De zaal heeft ongeveer 90 zitplaatsen. De Ouderlingen, nu te Zwolle en omstreken werkzaam, zijn Jas. D. Hoggan en J. L. Wallace.

Met dank melden wij het ontvangen van opgaaf van nieuwe intekenaren voor „*De Ster*”, ons geworden door de volgende Broederen: Pres. M. Dalebout, 4; Ouderlingen J. A. Hooper, 1; en C. N. Willemsen, 1.

DE ZENDING IN DEN VREEMDE.

DE ZENDING IN FLORIDA. — Gedurende de eerste 7 maanden van dit jaar zijn in den Staat Florida (Ver. St.), 170 personen door den doop toegetreden. Het ledental van de Kerk is omtrent 1500, verdeeld in 7 vertakkingen. Twee dezer Gemeenten hebben een eigen kerk in aanbouw, terwijl een andere de hare reeds in het verleden voltooide.

VEREENIGDE STATEN. — In de gezamenlijke Zendingen van de Vereenigde Staten zijn omtrent 700 onzer Zendelingen werkzaam. De Presidenten der verschillende Zendingen hebben tezamen bij de firma H. C. Etten & Co., Drukkers te Chicago, eene oplaat van 100.000 exemplaren van het Boek van Mormon, alsook 135.000 kleinere boeken, van de groote van de „Stem tot Waarschuwing.”

DE ZENDING IN DE NOORDELIJKE STATEN. — Gedurende de maand Augustus hebben de Zendelingen dezer Zending 2441 Boeken van Mormon verspreidt. Dit is een gemiddeld aantal door de Zendelingen verspreidt. Ook werden 12177 kleinere boeken, zooals de „Stem tot Waarschuwing” verspreidt, of gemiddeld 93 per Ouderling. Verder omtrent 82000 tractaten of gemiddeld 600 per Ouderling. 32 Personen werden gedurende de maand gedoopt.

ENGELAND. — Verkwikkend is het, waar te nemen met welke snelle schreden het Evangelie in de Britsche Zending zich uitbreidt, zooals uit de volgende opgaven van nieuw-gedoopten blijkt: te Dudley werden 14 Aug. 9 personen gedoopt; 18 Aug., te Blackheath, 14; 25 Aug., te Wigan, 5; en te Hanley, 7; 1 Sept., te Sunderland, 3; 7 Sept. te Preston, 3; en te Bradford, 30; 10 Sept., te Manchester, 14; 11 Sept. te Liverpool, 4; 15 Sept., te Darlington, 7; en te Burnley, 8.

GODSDIENSTOEFENINGEN AAN BOORD. — Soms tijds wordt aan onze terugkeerende Zendelingen toegestaan aan boord het Evangelie te prediken. Dit geschiedde bij de voorlaatste reis van het s.s. *Republic*. Des Zondagsmorgens was een Roomsche-Katholieke dienst gehouden, waaraan slechts weinige menschen deelnamen. Daarna werd een aankondiging uitgeschreven voor eene vergadering welke door onze Zendelingen zou gehouden worden. Hier waren omtrent 250 personen aanwezig, die met veel belangstelling naar de drie sprekers luisterden. Als een gevolg hadden later veel Evangeliegesprekken plaats.

DE GODSDIENST VAN JEZUS CHRISTUS.

Hij maakt dat de menschen hunne schulden betalen.

Hij maakt dat men niet voor zich, maar voor anderen begint te leven.

Hij openbaart hun dat God een vriendelijk Vader en Zaligmaker is.

Hij doodt afgunst.

Hij doet foutvinden ophouden.

Hij maakt de menschen verdraagzaam tegenover de fouten van anderen.

Hij maakt de menschen gelukkig en tevreden.

Hij brengt waar succes tot de stervelingen en tot de volkeren.

Hij legt verheffende liederen in den mond en geeft nieuwe vreugden voor de ziel.

Hij verwijdert het kwade uit onzen geest en maakt een hemel op aarde.

Hij verzoent de vijanden en doet de menschen barmhartigheid liefhebben.

Hij maakt het rechte leven tot een genoegen en reine gedachten tot een gewoonte.

Hij brengt liefde en beschaving in het huis.

Hij houdt de menschen uit den modder en bevestigt hen sterk op de rots.

Hij plaatst een licht in het graf en maakt den hemel tot eene werkelijkheid.

Hij leert dat er geen dood is, dat wij alleen van dit leven overgaan tot een ander leven waarin wij voor eeuwig vooruitgang maken.

Hij leidt de menschen tot het Koninkrijk van God.

Hij vervult de ziel met liefde voor alle menschen en wanneer zijne leeringen in het leven van iederen persoon doorweven worden, dan komt de Broederschap der Menschen tot stand.

Zijn deze verhevene beginselen de leidende ster van uw leven?

ONTSLAG EN BENOEMING.

27 September. — Ouderling Jonathan E. Openshaw, President van de Rotterdamsche Conferentie, is eervol van zijne werkzaamheden ontslagen. Hij kwam den 2den Februari 1905 in deze Zending aan, en is den ganschen tijd in de Rotterdamsche Conferentie werkzaam geweest, eerst als reizend zendeling en daarna vanaf den 10den Sept. 1906 als President der Conferentie.

Ouderling Maarten Dalebout is aangesteld als President der Rotterdamsche Conferentie.

Ouderling Mark Austin is van deze Zending naar de Britsche Zending verplaatst, en zal zijne werkzaamheden in de Londensche Conferentie voortzetten.

UTAH-NIEUWS.

Ouderling John Kooyman is, wegens verhuizing naar een anderen Ring van Zion, eervol ontslagen van het Presidentschap der Hollandsche vergaderingen te Salt Lake City, in welk Presidentschap hij de Eerste Raadgever was van President Nicholas G. Smith. In zijne plaats is als Eersten Raadgever aangesteld Ouderling Uffo Uffens; als Tweeden Raadgever is gekozen en aangesteld Ouderling Peter Pain.

Het zangkoor van den Tabernakel te Ogden, Utah, ondernam in het begin van de maand September een reis naar den Staat Californië, om in de stad Sacramento te zingen bij de opening van het Irrigatie Congres op den 2en September, en om eenige concerten te geven. Het koor bestond uit 200 leden, degelijk geoefend onder Prof. J. Ballantyne, met J. J. McClellan, den bekwamen organist van den Tabernakel te Salt Lake City, als begeleidend pianist. Een der concerten door het koor gegeven werd bijgewoond door omtrent 12000 menschen. De Vice-President der Vereenigde Staten, de heer Fairbanks, die aanwezig was, was overvloedig in zijne lofspraak over het uitmuntende werk van het koor. Ook de stad San-Francisco werd bezocht en hier concerten gegeven die evenzeer gewaardeerd werden. Een schitterende receptie ter eere van Vice-President Fairbanks werd hier gehouden, waar 1000 genoodigden aanwezig waren, daaronder begrepen het Ogdensche Tabernakel-Koor, dat ook bij deze gelegenheid met geestdrift aangehoord werd. Het genotvolle uitstapje duurde 7 dagen, en het reizen geschiedde per specialen trein van slaapwagens.

OVERLEDEN.

KOOIJMAN. — Uit Salt Lake City werd bericht ontvangen van het overlijden van een zoontje van Broeder en Zuster John Kooyman. De kleine wiens naam was Rell C. Kooyman, was den 7en Febr. j.l. geboren, en stierf den 27en Aug. ra slechts 24 uren ziek geweest te zijn.

I N H O U D:

De Wetenschap van een Knaap	Blz. 313	De Zending in den Vreemde	Blz. 326
Conferentie-Aankondiging	" 320	De Godsdienst van Jezus Christus	" 327
Tienden en Offeranden	" 321	Ontslag en Benoeming	" 327
Groninger Conferentie	" 324	Utah-Nieuws	" 328
Verplaatst	" 325	Overleden	" 328
In ons eigen Zendingveld	" 325		

Uitgegeven door de NEDERL.-BELG. ZENDING, Boezemsingel 116, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.